

"Un museu ha de tenir c

Miquel Molins, amb el compte enrere a retaló, acaba d'enllestir el projecte museològic i museogràfic del MACB. Aquesta setmana es presenta al consorci i a la premsa. A final del mes de novembre el museu s'ha d'inaugurar. L'entrevista s'escau pocs dies abans de la presentació pública del projecte. Molins no es vol avançar als esdeveniments i és per això que, sense defugir les preguntes, recorre constantment a un to contingut i poques vegades s'avé a concretar.

—*Senyor Molins, quin estat d'ànim respira ara com ara?*

—A part de cansat, estic molt il·lusionat i content, que no vol dir que em senti com un nen. Tinc un projecte a les mans. És apassionant, tant des del punt de vista professional com personal. És veritat que és una comesa complicada, que hi ha molta feina, que l'hem de fer en molt poc temps, i que m'he forçat a fer-la amb menys temps del que crec que seria raonable...

—*Per què?*

—Al principi pensava que abans d'un any no podríem obrir. Però després veus que l'edifici és acabat, que hi ha una ciutat que està a l'expectativa, que no pots tenir massa temps una infraestructura d'aquesta mena sense utilitzar perquè es degrada... Val la pena fer aquest sobreesforç que suposa avançar la inauguració, encara que també impliqui que moltes coses s'estan fent més ràpidament del que seria raonable.

—*Treballar amb el compte enrere a les espatlles no és fàcil ni convenient. Almenys així ho pensa Rudi Fuchs, director de l'Stedelijk Museum d'Amsterdam, que ha dit sobre el MACB: "Són uns impacients. Porten cent anys de retard en qüestió d'organització de museus. Els polítics encarreguen a un director un projecte de cinc anys i volen veure els resultats. Fa falta llibertat i més temps".*

—Vaig agrair molt les paraules de Rudi Fuchs, perquè semblava que haguéssim parlat el dia abans i que em tirés un cable. Però jo diria que la paciència, la necessitat de temps, de la que ell parla, fa referència sobretot al museu entès com a col·lecció i no entès com a projecte. Per desenvolupar el projecte es necessiten de cinc a uns deu anys. Partim d'uns fons i hem d'anar fent la col·lecció. Alhora hem d'engegar una sèrie d'activitats que, evidentment, no pots valorar pels primers mesos ni pel primer any. El museu ha de construir una biblioteca, ha de fer una tas-

**Miquel Molins,
director del
Museu d'Art
Contemporani de
Barcelona
(MACB), presenta
aquesta setmana
al consorci el
projecte
museogràfic.
Molins inicia la
col·lecció amb la
generació
d'artistes nascuts
a la dècada dels
anys vint
i considera que el
MACB és obert a
l'art figuratiu.**

ca d'investigació, ha de desenvolupar un programa pedagògic...

—*Quins principis bàsics complirà el MACB?*

—El MACB està en un context. Per tant, s'ha d'integrar en el context cultural, social i polític en què s'insereix...

—*Concretament quin?*

—Barcelona i Catalunya. Aquest és l'indret on ens trobem i és la tradició cultural a què ens referim i de què ens nodrim. Però no és només això: el MACB ha de ser també la representació d'una cultura més universal. El que interessa és veure com Catalunya mira el món i com el món es reflecteix a Catalunya.

—*És un projecte que s'allunya molt de la idea de "kunsthalle" proposada per Jean Louis Froment.*

—Un museu per definició ha de tenir col·lecció. Això vol dir preservar el patrimoni, oferir eines per poder-lo estudiar, divulgar-lo. Ara, també és evident que avui en dia no hi ha cap museu que es conformi a fer només una labor patrimonial. I això està en relació amb l'activitat temporal del museu.

—*Amb la col·lecció Riera el grup Dau al Set queda perfectament representat. Serà el moviment que iniciï les col·leccions o al final serà de la col·lecció del MNAC?*

—Una cosa és pensar quines són les obligacions patrimonials del MACB o del MNAC, on es guarden les obres, i l'altre aspecte és pensar com s'ensenyen. On guardar-les depèn de criteris més objectius, en funció de l'espai, dels límits de les col·leccions. Una altra cosa és com ensenyar-les. Probablement el MACB ha de renovar la seva col·lecció en uns períodes de temps més amples... Tot això fa pensar que el que avui està en el MACB un altre dia estigui al MNAC. Per una altra banda, Dau al Set avui és un moviment que està perfectament representat en una col·lecció pública. No hi ha problemes d'adquisició. Per tant la pregunta hauria de ser: a partir d'on hem de començar a comprar perquè no tenim obra o està poc representada? Tot allò que ja tenim no planteja massa problemes. Un altre aspecte és on ho ensenyem i com ho ensenyem. Dau al Set, encara que puguem considerar que no ens toca per obligació patrimonial perquè ja està fet i no és una urgència des del punt de vista de la col·lecció, en canvi, em semblaria absurd no ensenyar-lo. I més encara quan el MNAC encara no està obert ni acabat.

—*Com a historiador de l'art, considera*

col·lecció"

que Dau al Set és el grup iniciador de les avantguardes de postguerra catalanes?

—Això és complicat d'explicar. La història de l'art està molt per fer i el museu ha de contribuir en aquest debat. D'entrada diria que hi ha una certa divergència entre la perspectiva de l'art espanyol i la perspectiva de l'art català. Però jo m'inclinaria a pensar que entre Dau al Set i l'Informalisme, no hi ha exactament una correlació. Diria que amb Dau al Set s'acaba un cert període i que a final dels cinquanta comença un altre procés. L'obra del Tàpies de final del 57 i Dau al Set no tenen una relació de dependència. Crec que hi ha un cert canvi, un tall.

—Vostè segueix la tesi d'Antoni Tàpies, que nega que Dau al Set sigui un moviment, minimitza la seva importància i converteix l'Informalisme en el primer moviment de postguerra, en el qual ell és l'estrella...

—No s'ha de negar res. En aquest país, si ho mirem des de l'estricta òptica catalana, Dau al Set és el final de la postguerra i a partir de final dels cinquanta comença un procés d'una certa normalització, que coincideix amb l'inici de l'informalisme.

—Veig que aposta per entrar amb força amb els informalistes.

—No, aposto per començar en un moment en que sembla que comença un cicle. La meua proposta, des d'un punt de vista de col·lecció, és començar a final dels cinquanta. Sobretot perquè avui ho tenim pràcticament tot de Dau al Set. Ara, si finalment es decideix que el grup es conservi aquí, doncs no tinc cap inconvenient. Però des del punt de vista de la formació de la col·lecció, em sembla millor començar allà on encara falta comprar, on encara falta buscar obres.

—Una gran part de les obres de què disposa el museu són dels anys 80, un moment ambigu en el món de l'art. Com es planteja aquest període?

—Una obligació del museu és seguir l'actualitat, però també té l'obligació de no caure en un conreu de l'actualitat per l'actualitat, en un mimetisme de la moda. Ens hem de donar temps, sense que això suposi deixar el seguiment de l'actualitat.

—Sense arriscar?

—Arriscant, és clar. Però hem de ser respectuosos amb els artistes, donar temps perquè es facin, i alhora respectuosos amb la institució. La institució ha de permetre que aquests joves artistes es converteixin en valors favorables, no cremar-los abans d'hora.

El director del MACB. Considera que entre Dau al Set i l'Informalisme no hi ha exactament una correlació, sinó que més aviat es produeix un tall.

—Un altre tema de debat és la incorporació o no de l'art figuratiu. Darrerament, el nou director de l'IVAM, Juan Manuel Bonet, manifestava: "L'IVAM, com molts altres museus de les seves característiques, peca d'una visió ortodoxament moderna i ortodoxament avantguardista que ha anat en detriment d'altres línies de treball. Parlo, sobretot, de la tradició figurativa del segle XX". Què pensa de les seves paraules?

—Penso que en el moviment modern de vegades s'han descuidat línies o formes d'expressió i és provable que puguem pensar que la tradició figurativa està menys representada. Però no m'interessa fer-ne ni polèmica ni bandera. Cal que siguem capaços de representar tot allò que té valor, sabent sempre que els valors canvien. Però no podem caure en un altre fonamentalisme. La discussió figurativa no figurativa està superada.

—El MACB serà obert al figurativisme?

—El MACB serà un museu obert a tot el que tingui un valor representatiu, que tingui qualitat i que estigui a l'abast del MACB.

—Quins artistes figuratius hi seran representats?

—No vull entrar en aquesta polèmica. Fins ara la col·lecció s'ha fet d'una determinada manera i amb uns determinats criteris. Ara cal veure com la continuem. I els criteris en aquest sentit no seran dogmàtics.

—Per què s'acostuma a vincular l'art figuratiu amb un discurs artístic de dretes?

—Associar moviment modern i progressisme polític en front de tradició i conservadurisme polític hi va un pas. El que passa és que aquest binomi és bastant fals. No és tant clar que el progressisme artístic es correspongui amb un progressisme polític. La novetat per la novetat, que abans podia semblar progressista, avui pot semblar profundament reaccionària i, en canvi, el manteniment d'una tradició, pot semblar més original, per tant, més progressista. Són coses que cal matisar.

—Quin paper jugarà a partir d'aquests moments la Fundació pel que fa al tema de les adquisicions?

Inauguració per partida doble

Miquel Molins mostrarà la col·lecció permanent en dues exposicions, que abraçaran els darrers quaranta anys d'història, fent una síntesi d'alguns dels comportaments artístics que han representat un compromís amb les avantguardes. La primera, comissariada per Antònia Maria Pirelló i Rosa Queralt, s'exposarà de novembre a febrer. Contempla una sèrie de propostes derivades del constructivisme i l'abstracció, per continuar amb una selecció de peces tridimensionals de la dècada dels vuitanta.

La segona exposició, que s'obrirà durant mes de març, girarà a l'entorn d'una sèrie de llenguatges i comportaments derivats del dadaisme i l'expressionisme.

A banda d'aquestes mostres, estructurades a partir dels fons del museu (amb algunes obres procedents de la Fundació "La Caixa" i del Museo Nacional de Arte Reina Sofía), el MACB presentarà una sèrie d'exposicions temporals: "L'escultura. Creacions paral·leles", comissariada per Maria Teresa Blanch; "You Are Here: Information Drift", una instal·lació de Laura Kurgan; i la mostra "Siah Armajani. Espai de lectura", comissariada per Glòria Picazo. Totes les exposicions, excepte aquesta darrera, les produeix el MACB. M. S.

Miquel Molins. No vol polemitzar sobre la pintura figurativa.

CARME PUÉRTOLAS

—Seré jo qui proposi una política d'adquisicions d'acord amb la comissió assessora que nomenaré. La Fundació adquirirà allò que jo proposi.

—Quina relació podrà establir-se amb la Fundació Tàpies, la Miró, el Museu Dalí i el Picasso?

—D'entrada una col·laboració i relació el més estreta possible.

—Hi ha hagut contactes?

—Sí, excepte amb el Museu Dalí que em cau més lluny. Un dels objectius és establir relacions no només amb aquestes institucions sinó amb totes les institucions culturals i artístiques de Barcelona.

—Amb quins museus internacionals es pot comparar el MACB?

—El MACB no s'assembla a res. Cada museu té la seva especificitat, que ve donada pel context, per l'arquitectura, per la col·lecció... Ara bé, això no vol dir que vulgui ser tan original. Perquè tots aquells museus que estan constituïts sobre la base d'una col·lecció permanent, que desenvolupen un programa d'activitats temporals, que tenen com a prioritat la relació amb el visitant, que desenvolupen un programa de recerca, que estan preocupats per l'estudi i la investigació... tots aquests museus s'assemblen i el MACB vol ser un d'entre ells.

—Quina relació establirà amb ells?

—La màxima. Ja he començat contactes per possibilitar una relació estable amb diversos museus europeus; relacions que vagin més enllà de l'intercanvi d'exposicions o de les co-produccions, que suposin també una reflexió permanent sobre els problemes comuns. M'agradaria que ens sentíssim part de les grans institucions museístiques europees i americanes i, a l'inrevés, que ells també ens veiessin com una part important d'aquestes institucions.

—Amb l'IVAM quins vincles pretén fixar?

—Per raons de proximitat i de comunitat cultural i lingüística, es fa imprescindible la col·laboració amb l'IVAM. Ja hem establert alguns contactes, però, és clar, l'IVAM està en un procés de canvi i nosaltres tenim al davant una inauguració. Tot això fa que ni ells ni nosaltres tinguem massa clar què és el que podem oferir. Ens hem de donar temps tots plegats.

—L'edifici de Richard Meier se li ha resistit alhora de dissenyar el seu projecte museogràfic?

—Jo parteixo d'un edifici fet. Això es pot entendre com una limitació. En aquest cas hi ha aspectes que limiten, però des del punt de vista tècnic, l'edifici està molt ben acabat i hi trobo més gràcies que defectes. Un espai que té personalitat és més difícil d'omplir però més gratificant.

Montserrat Serra